

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2221/2021
26.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца „Фиа инвест“ ДОО Београд – у стечају, кога заступа стечајни управник АА из ..., чији је пуномоћник Душан Пантелић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Небојша Божовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2845/20 од 11.02.2021. године, у седници од 26.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2845/20 од 11.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини П 19/15 од 26.02.2016. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да му на име стицања без основа исплати појединачне износе наведене изреком, са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.508.080,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2845/20, донетом након одржане расправе дана 11.02.2021. године, ставом првим изреке укинута је првостепена пресуда. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу на име стицања без основа исплати појединачне износе наведене изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.707.000,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 408. и 403. став 2. тачка 3. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом. Због битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП ревизија се не може поднети, према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је дана 19.05.2008. године закључио преко пуномоћника уговор о преузимању испуњења са ПД „Fia energy“ ДОО Београд и обавезао се да измири дуг тог предузећа, између осталих и према туженом, на основу обавеза у вези купопродаје удела по основу Уговора о преносу удела у привредно друштво „VRP company“ ДОО Параћин. Уговор о преузимању испуњења у име тужиоца потписао је тадашњи директор ВВ, који је био једини оснивач и власник предузећа „Fia energy“, и да се радило о злоупотреби права од стране директора тужиоца, јер су његова овлашћења као директора била ограничена на закључење правних послова чија укупна месечна вредност не прелази 20.000 евра, односно 1.600.000,00 динара у време закључења уговора, а за закључење правних послова чија вредност је прелазила наведени износ била је потребна посебна сагласност надлежног органа тужиоца. Уговором о преносу удела од 19.05.2008. године, који је закључен између „Fia energy“, са туженим, и два бугарска држављанина, извршен је пренос удела у предузеће „VRP Company“ ДОО Параћин. Уговор је оверен пред Четвртим општинским судом у Београду 19.05.2008. године. Чланом 1. уговора наведено је да су преносиоци оснивачи и чланови друштва „VRP Company“ ДОО Параћин и то ГГ, тужени и преостала два члана као власници са по 25% удела друштва, као и да преносиоци намеравају да на стицаоца пренесу укупно 80% друштва. Уговором је чланом 1. тачка 1. предвиђено да је укупна продајна цена удела 800.000 евра, чланом 4. тачка 2. наведено је да за продају од 15% удела друштва стицалац оснивачу друштва ГГ исплаћује 50.000 евра у динарској противвредности, тачком 3. је одређено да ће туженом бити исплаћен износ од 50.000 евра у динарској противвредности, а тачком 4. и тачком 5. је било предвиђено да ће преостала два оснивача по том основу примити по 250.000 евра. Чланом 4. тачка 6. уговора предвиђен је рок у коме је стицалац дужан да уплати продајну цену за удео свим преносиоцима. Уговором о приступању и иступању оснивача и измени уговора о оснивању привредног друштва, закљученим 03.12.2010. године између „VRP Company“ ДОО Параћин и „Fia enegy“ ДОО Београд, ГГ, туженог и два бугарска држављанина, чланом 3. је наведено да уговорне стране раскидају Уговор о преносу удела од 19.05.2008. године, и да се удели плаћају стицаоцима, односно да тужилац свој удео од 80% уступа уговарачима, од чега по 15% удела туженом и ГГ, а осталим уговарачима по 25% удела, на који начин тужилац иступа из друштва и престају му оснивачка права у „VRP Company“ ДОО. Чланом 4. уговора наведено је да тужени као оснивач иступа из истог предузећа и пристаје да сва оснивачка права и свој удео од 15% пренесе на уговарача ГГ. Чланом 5. истог уговора предвиђено је да се тим уговором у целости замењује уговор о оснивању „VRP Company“ ДОО од 19.05.2008. године и сви односи међу уговарачима се уређују на начин предвиђен овим уговором. Правноснажном пресудом Привредног суда у Београду П 3402/13 од 18.03.2014. године, утврђено је да је ништав Уговор о преузимању испуњења закључен 19.05.2008. године, што је тужени „Fia enegy“ ДОО Београд у стечају дужан да призна и трпи. Из налаза и мишења вештака економско-финансијске струке утврђено је да тужилац у периоду од маја 2008. године до новембра 2008. године извршио уплате на рачун туженог у укупном износу од 48.050.000,00 динара, и то износ од 8.050.000,00 динара по основу уговора о преузимања испуњења, 500.000,00 динара по основу краткорочног кредита,

14.350.000,00 динара на име осталих трансфера, износ од 24.150.000,00 динара као промет роба и услуга финалне потрошње и 500.000,00 динара као трансакције по налогу грађана по уговору о краткорочном кредиту.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је тужбени захтев тужиоца усвојен и тужени обавезан да му на име стицања без основа исплати износ од 48.050.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Наиме, правноснажном пресудом Привредног суда у Београду је утврђено да је Уговор о преузимању испуњења који је закључен између тужиоца и „Fia energy“ ДОО ништав у смислу члана 103. став 1. Закона о облигационим односима - ЗОО, из разлога што је уговор закључен уз прекорачење овлашћења заступника тужиоца, без постојања одлуке надлежног органа тужиоца у време закључења предметног уговора, као ни накнадне одлуке надлежног органа. Чланом 104. ЗОО прописано је да је у случају ништавости уговора свака уговорна страна дужна да врати другој оно што је примила по основу таквог уговора, а ако то није могуће, или ако се природа онога што је испуњено противи враћању, има се дати одговарајућа накнада у новцу, према ценама у време доношења судске одлуке, уколико закон шта друго не одређује. С обзиром да је утврђено да је уговор о преузимању испуњења ништав, то је правилан закључак другостепеног суда да је тужени у обавези да тужиоцу врати новац који је по том основу примио, у смислу члана 210. став 2. ЗОО, а висина обавезе туженог правилно је утврђена према налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке.

Будући да је Врховни касациони суд утврдио да је у побијаној пресуди правилно примењено материјално право, као и да се у ревизији туженог не наводи у чему се састоји погрешна примена материјалног права, ревизија је одбијена као неоснована.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић